

gynder jo først i Mai Maaned, og indtil den Tid gaa Fiskerne ledige.

Ordføreren (Rosendorff): Anledning af den høitærede Ministers sidste Udtalelse maa det dog være mig tilladt noget nærmere at dokumentere min Berettigelse til at sige, at det videnskabelige Medlem af Kommissionen ikke var saa aldeles sikker, og at hans Udtalelser ikke have saa fast Fodfæste, at jeg paa Basis deraf turde lade være at tage Hensyn til Fiskerne. Protokollen over Kommissionens Forhandlinger indeholder under Bilag 6 nogle Bemærkninger om Fredning af Ferskvandsfisk, Sumner og Flodkrebs. Stykket om Sumner begynder saaledes: „Da Sumneren er det eneste Havdyr, om hvis Fredning der særlig er Tale i Lovudkastet, skal jeg tage mig den Frihed at tilføie et Par Ord om den for samme foreslaaede Fredetid, skjøndt jeg her maa gjentage min Beklagelse af, at der hverken har været Tid eller Midler tilstede til at faae Kjendsgjerningerne prøvede ved særlig derpaa rettede Undersøgelser. I Betragtning af, at Sumneren er saa overordentlig frugtbar (den laveste Angivelse af dens Æg lyder paa 2000, den høieste paa det dobbelte), og at dens spæde, fritsvømmende Ungel efterstræbes saa overmaade stærkt af Sild, Makrel og andre Havfisk, kunde man formode, at dens Talrigheid hverken kunde lide kjendelig ved Opfiskning eller befordres ved Fredning.“ Saa kommer et Stykke, hvori der omtales Erfaringerne fra Norge, og det hedder da: „Ved Lov af 1848 blev det forbudt at fange eller salbyde Sumner i Norge i hele den ovennævnte Tid — nemlig fra Midten af Juni til September —, som dog paa de forskjellige Steder kunde indskræntes noget.“ Som jeg har tilladt mig at bemærke, er i 1849 Tiden indskrænket noget for den sydlige Del af Norge, nemlig Laurvig og Karlsberg Amt og Bratsberg Amt. Derpaa hedder det: „Det er godtgjort, at det norske Sumnerfiskeri efter Udstedelsen af denne Fredningslov har høvet sig til det Dobbelte eller derover; jeg maa tilstaa, at jeg ikke vilde vente det af en Lov, som tilsyneladende kun freder Sumneren i den Tid, den er „nyg“, blød og uspiselig (og altsaa kun under ganske særegne Omstændigheder, Konkurrence mellem Opfiskerne eller deslige, vil blive fanget i større Mængde), samt uden Rogn, men jeg vil dog ikke sige, at det er aldeles uden Betydning, at der fredes i denne Tid.“ Det forekommer mig, at det her er udtalt, at det kunde ikke med Bestemthed siges, om det ikke vilde være til Nytte at frede Sumneren alene efter, at den havde skiftet Skal, hvilket var det Tidspunkt, hvor Befrugtningen gif for sig. Det er oplyst, at i Norge er Fredningen fastsat fra Midten af Juni til September saaledes, at den er indskrænket paa enkelte Steder. Den er bleven indskrænket til netop det, vi foreslaa, fra 15de Juli til 1ste September. Det forekommer mig, at jeg her

med har godtgjort min Berettigelse til at sige, hvad jeg gjentagende har sagt, at Videnskaben ikke paa dette Punkt har udtalt sig saa bestemt, at jeg paa Basis deraf kunde føre Bevis imod, hvad Fiskerne og Kontroløren ved Rimfjorden have sagt, og det saa meget mindre, naar jeg tager Hensyn til, hvad der er udtalt af Kommissionen, hvilket findes Side 101 i de Motiver, som ledsage Lovudkastet: „Derimod har Udvalget ikke ment, at der i Regelen vilde være Grund til at beskytte Havfiskene, selv ikke de i Fjorden indtørgende, og der legende, i deres Legetid.“ Ikke alene vilde et Forbud af denne Art ramme Fangsten af disse Fisk i en Del af den Tid, da de afgive den bedste Føde og Vare, men tilbøielig ogsaa netop paa den Tid, da de nærme sig Kysten paa en saadan Maade og i saadan Mængde, at deres Fangst overhovedet er mulig og økonomisk lønnende.“ Det er altsaa det Hensyn, som er gjort gjældende her, at Fiskerne skulde have Lov til at tage Fiskene paa den Tid, hvor der fiskes med den største Fordel, og ærede Medlemmer vide jo af egen Erfaring — det nærer jeg ingen Tvivl om —, at Sumneren i Juni Maaned er god.

Indevrigsministeren (Skeel): Jeg tror, at den ærede Ordfører ikke havde haft nødig at foretage denne Oplæsning af en Udtalelse i Kommissionens Betænkning, hvis Tilstedeværelse og Indhold jeg ikke har benegtet, og som er mig bekendt saa vel som den ærede Ordfører. Det, jeg har støttet mig til, var en skriftlig Erklæring, som er fremkommen i den sidste Tid fra det oftere nævnte naturvidenskabelige Medlem, en Erklæring, som jeg holder i min Haand, og som er affattet i meget bestemte Udtryk. Jeg skulde huske meget feil, om ikke den ærede Ordfører har haft Leilighed til at gjøre sig bekendt med denne Erklæring. Jeg maa antage, at det naturvidenskabelige Medlem i den Tid, som er hængaet siden Betænkningens Afgivelse og indtil nu, har haft Leilighed til, at faae noget fastere fat paa denne Sag, end han havde, dengang Betænkningen blev afgivet; thi her ere hans Udtryk ganske bestemte og efterlade ingen Tvivl om Meningen. Jeg tror iøvrigt ikke, at det er hensigtsmæssigt at fortsætte denne Strid; Spørgsmaalet er, saaledes som det ligger for, ganske vist ikke afgjort med denne Afstemning. Jeg har den Tro, at det ikke er det sidste Ord, vi tale i denne Sag, og jeg har alt erklæret, at jeg betragter denne Afstemning som egentlig kun havende Betydning derved, at Thinget tilkendegiver, at man enten bør gaa til en Fredning af Sumneren i den Tid, da den er drægtig, eller ogsaa, at dette ikke skal ske. Jeg haaber ganske vist, naar der bliver givet Leilighed og Tid dertil, at kunne foretage andre Undersøgelser for at se, om det er muligt at forlægge Tiden noget. Jeg tror altsaa ikke, at der er videre Anledning til at